

Ինչ մոտ եկեք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ..

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

17 ապրիլ, 2018թ.
№5 (100)

Հոգևորեն մոտ 2009թ. Հայիսից

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ՀՈԳԵՎՈՐ ՔՆԻ ՆՇԱՆՆԵՐԸ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2018թ. №5 (100)

Լույս է տրեւում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Պենտեկոստեի տոնը: Սուրբ Հոգու մկրտության մասին.....	1
Հոգևոր քնի նշանները.....	5
Վկայություն Հավատա՛ և աղոթի՛ր, և Աստծու փառքը կտեսնես.....	9
Վյաչեսլավ Իոտկո Պահակագոր.....	10
Հավատացյալի նեղությունները թաքնված օրհնություններ են.....	13
Կամուրջներ կառուցողը.....	15
Պարտամուրիակը.....	16

Սիրելի ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերրի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵՒ ՏՈՆԸ:

ՍՈՒՐԲ ՀՈԳՈՒ ՄԿՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սիրելիներ, այս տարվա մայիսի 20-ին քրիստոնյա հավատացյալները նշում են Պենտեկոստի՝ Սուրբ Հոգու գալուստի կամ Սուրբ Հոգու մկրտության տոնը: Սուրբ Հոգու մկրտությունը Ավետարանի գլխավոր վարդապետություններից մեկն է: Երբ Տեր Հիսուսն Իր աշակերտների հետ էր, նրանց պատվիրեց, որ Երուսաղեմից չհեռանան, հապա սպասեն Հոր խոստումին, «որ ինձմէ լսեցիք»: «Վասն զի իրաւ Յովհաննէս ջրով մկրտեց, բայց դուք ասկէ շատ օրեր չանցած՝ Սուրբ Հոգիով պիտի մկրտուիք» (Գործք. 1:4-5): Իրոք, շատ օրեր չանցած՝ Քրիստոսի հարությունից հիսուն օր հետո, աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով և սկսեցին խոսել այլ լեզուներով, ինչպես Հոգին խոսել էր տալիս: Այդ մասին ասվում է Գործք առաքելոցում. «Երբ Պենտեկոստի օրերը լրացան, բոլորը միասիրտ, միատեղ էին: Եվ հանկարծակի երկնքից հնչեց մի ձայն՝ սաստիկ հողմից եկած ձայնի նման, և լցրեց

այն տունը: Եվ նրանց երևացին բաժանված լեզուներ՝ նման բոցեղեն լեզուների, որոնք նստեցին յուրաքանչյուրի վրա: Եվ բոլորը լցվեցին Սուրբ Հոգով ու սկսեցին խոսել ուրիշ լեզուներով, ինչպես որ Սուրբ Հոգին նրանց խոսել էր տալիս» (Գործք 2:1-4): Այդ օրն աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով: Հայրն ու Որդին բնակվեցին մարդկանց սրտերում, ծնվեց Եկեղեցին:

Սիրելիներ, այսօր շատ սխալ կարծիքներ կան՝ իբր Սուրբ Հոգու մկրտության պարզև պատկանում է միայն Պենտեկոստի օրը Սուրբ Հոգով մկրտված աշակերտներին և նրանց քարոզչության միջոցով ստեղծված առաջին դարի եկեղեցիներին: Դա շատ սխալ է: Բերենք ընդամենը մեկ օրինակ. Գործք 2:39-ում ասվում է. «Վասն զի խոստմունքը ձեզի է ու ձեր որդիներուն և ամէն հեռու եղողներուն, զորոնք մեր Տեր Աստուածը պիտի կանչէ»: Այստեղից պարզ է, որ Սուրբ Հոգու մկրտության պարզև պատկանում է աշխարհի

բոլոր մարդկանց, այլ ոչ թե միայն առաքյալներին ու առաքելական շրջանի հավատացյալներին:

Իսրայելցիները նշում էին Պենտեկոստեն դեռ Հին Կտակարանի ժամանակաշրջանից: Նրանք ամեն տարի երեք գլխավոր տոն ունեին՝ **Չատիկ, Պենտեկոստե և Տաղավարահարաց տոն**: Տարին երեք անգամ, այս երեք տոնական օրերին Իսրայելի բոլոր արուները հավաքվում էին Երուսաղեմում (Բ Օրինաց 16:16): «Տարին երեք անգամ, այսինքն՝ Բաղարջակերաց տօնին, շաբաթների տօնին և տաղավարահարաց տօնին քո ամեն արուները քո Եփովայ Աստուծոյդ առաջին երևան այն տեղ գոր ինք պիտի ընտրէ. և մէկը Տէրոջը առջև ձեռքը պարապ չերևնայ»:

ա) **Չատիկ (Բաղարջակերաց տոն)** - կապված է զարու բերքահավաքի հետ: Եգիպտոսից՝ արտաքին գերությունից ազատագրվելու տոնն է: Չատիկից 7 շաբաթ հետո՝ 50-րդ օրը, գալիս է **շաբաթների տոնը** կամ **Պենտեկոստեն** (Ելից 34:22, Բ Օրինաց 16:10, Գևտ. 23:15-17):

բ) **Պենպեկոստեն** - երախայրի

պտուղը հնձելու տոնը, կապված է ցորենի բերքահավաքի հետ, ներքին «ես»-ի գերությունից ազատվելու տոնն է: Պենտեկոստեն նաև հրեա ժողովրդին Աստծու տասը պատվիրանները տալու տոնն է:

գ) **Տաղավարահարաց տոն** - տարվա վերջին բերքահավաքի տոնն է, որից հետո հրեաները հանգստանում էին տաղավարներում (Ելից 23:14-18, Բ Օր.16: 1-17):

«**Չատիկը**» Եգիպտոսի գերությունից, այսինքն՝ արտաքին գերությունից ազատվելու տոնն էր: Բայց ավելի կարևոր է, որ մարդ ազատագրվի իր ներքին «ես»-ի գերությունից:

Երբ Աստված հրեաներին հանում էր Եգիպտոսից, գլխավոր նպատակը ոչ թե «կաթ ու մեղր բխող երկիր» տանելն էր, ինչպես գրված է (Բ Օր.8:7-10), այլ նրանց մեջ բնակվելը և նրանց Աստված լինելը: «Եվ Իսրայելի որդիներուն մէջ պիտի բնակիմ եւ անոնց Աստուած պիտի ըլլամ, և պիտի գիտնան թէ անոնց Տէր Աստուածը Ե՛ս եմ, որ անոնց մէջ բնակելու համար Եգիպտոսի երկրէն հանեցի զանոնք: Ե՛ս եմ անոնց Տէրը՝ Աստուածը» (Ել.29:45-46):

Ֆիզիկական գերությունից փրկվելը որևէ հատուկ նշանակություն չունի այնքան ժամանակ, քանի դեռ չկա հոգևոր ազատագրում, այսինքն՝ քանի դեռ Աստված չէ մեր սրտերի թագավորը, քանի դեռ Տէրը չի թագավորում մեր սրտերում: Եթե ազա-

տագրությունը մեզ չի տանում դեպի հոգևոր աճի, ապա մենք ընկնում ենք ավելի մեծ գերության մեջ, որն ավելի վատ է, քան առաջվանը:

Եթե Ձատիկը ֆիզիկական գերությունից, այսինքն՝ Եգիպտոսի գերությունից ազատվելու տոնն է, ապա **Պենտեկոստեն**՝ մեղքի և «ես»-ի գերությունից ազատագրության տոնն է: Ինչպես որ Մովսեսն իջավ Սինա սարից՝ Աստծու փառքի ամպով շրջապատված, քարե տախտակների վրա գրված Աստծու Օրենքը մարդկանց տալու համար, այնպես էլ Քրիստոսը փառքի ամպով հայտնվել է՝ ոչ թե քարե տախտակներ, այլ Սուրբ Հոգու ամենամեծ պարգևը տալու և Աստծու Խոսքը մարդկանց սրտի տախտակների վրա գրելու համար:

Պենտեկոստեի օրը ծնվեց եկեղեցին. սկզբում՝ 120 հոգի, հետո՝ 3000, ապա՝ 5000 և շարունակեց ավելանալ մինչ այսօր:

ԻՆՉՈ՞Վ ԷՐ ՀԱՏԿԱՆՇԱԿԱՆ ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵԻ ՕՐԸ

ա) Աստված Սուրբ Հոգով բնակություն հաստատեց աշակերտների սրտերում, ինչպես գրված է. «Անոնց մեջ պիտի բնակուիմ ու անոնց մեջ պիտի քալեմ...» (Բ Կորնթ. 6:16, Գործք. 2:18):

բ) Աշակերտները գորություն ստացան Քրիստոսի վկաները լինելու և Նրա խոսքը տարածելու համար:

գ) Քրիստոսի ներկայությունից բոլորն արտակարգ ուրախությամբ լցվեցին՝ իրենց սրտերում ընդունելով Աստծու սերը (Ա Հովհ. 4:16): Պենտեկոստեի օրն առաջին անգամ մարդ արարածը (120 հոգի) ճաշակեց Կենաց ծառի պտուղից: Առաջին Ադամն ուներ Աստծու պատկերը, սակայն երկրորդ Ադամը՝ Քրիստոսը, ուներ Աստծու թե՛ պատկերը, թե՛ նմանությունը: Նրա մեջ էր աստվածության ողջ լեցունությունը:

Պենտեկոստեի օրն աշակերտներն ունեցան Աստծու և՛ պատկերը, և՛ նմանությունը: Նրանք, ովքեր վիճում էին, թե ով է իրենցից մեծը երկնքի արքայությունում (Մատթ. 18:1-2), այդ օրն ունեցան Աստծու նմանությունը՝ հեզ էին և սրտով խոնարհ, պատրաստ էին Քրիստոսի Ավետարանը տարածելու ողջ աշխարհով մեկ:

Սուրբ Հոգին մեր փրկության գրավականն է, որը ցույց է տալիս, որ մենք Աստծուն ենք: Աստված կնիք է դնում և ասում՝ դուք Իմն եք: Այդ

Մայիս, 2018թ., N 5 (100)

կնիքը Սուրբ Հոգին է: Սուրբ Հոգին գործում է մեր մեջ, պայքարում է, որ մեզ չկորցնի: Սուրբ Հոգին աստվածային երրորդության երրորդ անձն է, Մխիթարիչն է ու Ճշմարտության Հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում ու չի ճանաչում: Բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ է լինում: Սուրբ Հոգին նաև սիրո Հոգին է: Սուրբ Հոգով լցվածը ազատ է լինում «ես»-ի կապանքներից, վաշելում է երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու ուրիշներին, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Սուրբ Հոգու լեցունությամբ միայն կարող ենք հաղթանակ ունենալ մեղքի նկատմամբ, լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել թշնամիներին, փոխ տալ առանց փոխարենն սպասելու և ավելի

երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկեք չմարենք այն Հոգին, որով մենք կնքվել ենք ու չտրամեցնենք կյանքի կրակը (Ա Թես. 5:19, Բ Կորնթ. 1:22, Եփես. 4:30): Աստված մեզ կնքել է Սուրբ Հոգով և ասում է՝ դու Իմն ես: «Ու Աստուծոյ Սուրբ Հոգին մի՛ տրամեցնէք, որով դուք կնքուեցաք փրկութեան օրումանը համար» (Եփ. 4:30): «Որ մեզ կնքեց ալ, և մեզի տուաւ Հոգուն գրավը» (Բ Կորնթ. 1:22): «Սուրբ Հոգին մի մարեք» (Ա Թես. 5:19): Ուրեմն եկե՛ք ամենքս մերը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, բարձրացնենք Աստծու Սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի՝ ապրեն, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ: Ամեն:

ՄԱՐԴ, ՈՐԸ ԵՐԿՈՒ ՏԵՂ Է ԾՆՎԵԼ

Մի մարդու հարցնում են, թե որտեղ է ծնվել, երկու քաղաքների անուն է տալիս: Լսողները զարմանում են: Մի՞թե կարելի է, որ մարդ երկու քաղաքում ծնվի: Մարդը պատասխանում է. «Նա, ով մեկ անգամ է ծնվել, սովորական մարդ է, իսկ նա, ով երկու անգամ է ծնվել, հոգևոր մարդ է: Ես մարմնով ծնվել եմ մի քաղաքում, հոգով՝ մեկ ուրիշ քաղաքում: Նա, ով մեկ անգամ է ծնվում, երկու անգամ պիտի մեռնի, իսկ նա, ով երկու անգամ է ծնվում, մեկ անգամ պիտի մեռնի»:

ՀՈԳԵՎՈՐ ՔՆԻ ՆՇԱՆՆԵՐԸ

*«Երկինքն եւ երկիրը կ'անցնեն, բայց իմ խօսքերը չեն անցնիլ:
Միայն այն օրուան եւ ժամի համար ոչ ով չ'գիտէ, ոչ հրեշտակները
երկնքումը եւ ոչ Որդին, բայց միայն Հայրը: Զգուշացէք, արթուն կացէք եւ
ստօքք արէք. որովհետեւ չ'գիտէք թէ ժամանակը երբ է»:*

Մարկ.13:31-33

Եւ այժմ ուզում եմ խոսել հոգևոր քնի նշանների և այն մասին, թե ինչով է վտանգավոր հոգևոր բույնը քրիստոնյայի համար:

1859 թականին Ֆրանսիայում մի չինացի ընտանեկան վեճի ժամանակ սպանել էր իր կնոջը: Դատարանը նրան դատապարտել էր մահվան: Սակայն պատմության մեջ այդ դեպքը հիշվում է ոչ թե այն պատճառով, որ նա սպանել էր իր կնոջը, այլ այն պատճառով, թե ինչպես էր իրականացվել նրա մահապատիժը: Դատավճիռը ձևակերպված էր այսպես. «Սպանել քնից զրկելու միջոցով»: Նրան հսկում էին երեք պահապան, որպեսզի թույլ չտան քնել: Տասներորդ օրը այդ մարդը ծնկի գալով աղերսել է նրանց. «Թունավորե՛ք ինձ, քառատե՛ք, գլխատե՛ք, կաշիս քեթե՛ք, միայն թե դադարեցրե՛ք այս անմարդկային կտտանքը»:

Բարեկամներս, Աստված բնական օրենք է դրել մարդու մեջ, որ նա քնի: Այսօրվա դրությամբ մարդու չքնելու ռեկորդը 18 օր 21 ժամ 40 րոպե է: Սրանից ավելի մարդն ան-

կարող է անել: Սակայն այն, ինչը լավ է ֆիզիկական կյանքում, հոգևոր կյանքում շատ վատ է:

Ֆիզիկական կյանքում մարդը պետք է քնի, որպեսզի առողջության հետ կապված խնդիրներ չունենա, սակայն հոգևոր կյանքում մարդը խնդիրներ չունենալու համար պետք է արթուն մնա՝ չքնի:

Մի օր կարդում էի Մարկոսի Ավետարանի 13:37 խոսքը. «Որ չ'լինի թէ յանկարծ գալով ձեզ քնած գտնէ: Բայց ինչ որ ձեզ ասում եմ, ամենին եմ ասում. Արթուն կացէք»: Ես հանկարծ կանգ առա «ձեզ քնած գտնէ» արտահայտության վրա: Ներսիս մեկն ինձ ասում էր. «Կա՛նգ առ և վերընթերցի՛ր»: Ես հարցրի. «Տե՛ր, ի՞նչ է, ես քնա՞ծ եմ: Ինչո՞ւ ես իմ ուշադրությունը հրավիրում այս տողերի վրա. «Որ չ'լինի թէ յանկարծ գալով ձեզ քնած գտնէ»: Եթե հավատացյալներին հարցնեն, թե նրանցից ո՞վ է քնած, համարյա ոչ ոք չի ապի՝ ես:

Ես գտել եմ հինգ բան, որով կարելի է ասել, թե ինչու է հոգևոր բույնը վտանգավոր:

Առաջինը շրջապատում կատարվողի նկատմամբ ռեակցիայի բացակայությունն է: Կարդանք Հովնանի մարգարետության 1:6 խոսքը. «Ի՞նչ ես մրափել. վեր կաց, աղաղակի՛ր քո Աստծուն, գուցե Աստված յիշէ մեզ, եւ մենք չ'կորչենք»: «Ի՞նչ ես մրափել». սարսափելի փոքորիկ է, նավը տարութեբլում է սարսափելի ալիքներից, ամեն մեկն իր աստծուն է աղաղակում... իսկ Հովնանը մրափած է, նա բոլորովին անհաղորդ է շրջապատում տեղի ունեցողին:

Ուրեմն վտանգներից առաջինն այն է, որ մենք դառնում ենք անտարբեր ուրիշի ցավի նկատմամբ:

Երկրորդ վտանգը. քնած մարդը վտանգը չի նկատում: Իմ ծանոթներից մեկի փոքր երեխան հիվանդ էր: Կինն ուշադիր ու հոգատար էր երեխայի նկատմամբ, սակայն մի պահ քունը նրան հաղթում է, և նա չի նկատում, թե ինչպես փոքրիկը շրջվում է երեսնիվայր և, չկարողանալով ինքնուրույն շրջվել, մահանում է: Բոլորը հասկանում էին, որ նա երկար ժամանակ անքուն խնամում էր այդ երեխային, բայց դա չի փոխում այն ճշմարտությունը, որ երեխայի մահվան պատճառը մոր քնած լինելն է: Մենք ծանոթ ենք Մողմոն թագավորի դատական գործերից մեկին, երբ երկու կանայք բերել էին մի երեխայի և նրանցից յուրաքանչյուրը պնդում էր, որ դա իր երեխան է: Ի՞նչն էր վստալունքի պատճառը՝ քունը:

Բարեկամներս, մի՞թե մենք մույնը չենք անում. մենք քնած ենք, երբ

մեր զավակներն օգնության, խրատի և հոգածության կարիք ունեն: Միայն այն ժամանակ, երբ նրանք արդեն փորձանքների մեջ են հայտնվում, մենք գալիս ենք Տիրոջ մոտ ու խնդրում. «Տե՛ր, օգնիր»: Ինչքա՞ն հաճախ ենք մենք աղոթում կորսվող մեղավորների համար, լինո՞ւմ է, որ մեր հարևանների կործանման գնացող վիճակը մեզ իսկապես անհանգստացնի:

Եթե այսօր դուք ցանկանում եք ձեզ ստուգել՝ արդյոք քնա՞ծ եք, թե՞ ոչ, ուղղե՛ք ձեզ այն հարցը, որը Տերն իմն ուղղեց. «Քո հոգսերից բացի, ինչ-որ մեկի հոգսը քեզ հուզո՞ւմ է»: Ես ամոթով ասացի. «Տե՛ր, ոչ այնքան»: Ես տեսա, որ ինչպես Հովնանի մոտ էր, նույնն էլ իմն մոտ է. ես իմ երեխաներն ունեմ, իմ հոգսերը, իմ տագնապները: Եվ Հովնանի մոտ ես մի անկյունում կուչ եկած քնել եմ՝ ուշադրություն չդարձնելով շրջապատի փոքորիկին:

Հոգևոր քնի երրորդ վտանգը հոգևոր պայքարին անհաղորդ լինելն է.

«Եւ գալով նորանց դարձյալ քնի մեջ է գտնում. որովհետեւ նորանց աչքերը ծանրացել էին: Նորանց թողեց՝ դարձեալ գնաց, եւ երրորդ անգամ աղօթքը արաւ եւ միեւնոյն խօսքն ասեց: Այն ժամանակ գալիս է իր աշակերտների մօտ եւ նորանց ասում. Այսուհետեւ քնեցէ՛ք եւ հանգստացէ՛ք, որ ահա հասել է ժամը եւ մարդի որդին մատնվում է մեղաւորների ձեռը» (Մատթ.26:43-45): Բարեկամներս, Հիսուսը հաղթող

դուրս եկավ այս պայքարից, որովհետև երբ նրանք քնած էին, Հիսուսը մարտնչում էր: Հիսուսը նրանց իր հետ էր տարել, որպեսզի նրանք թեկուզ չնչին, բայց օգնություն ցուցաբերեին այդ պայքարում, սակայն նրանք քնել էին:

Նախքան այն, երբ անօրենք մեզ հեռացնում է հոգևոր պայքարից, նա մեզ թմբեցնում ու քնեցնում է: Նա այդպես վարվեց մահ աշակերտների հետ: Հիսուսը երեք անգամ մոտեցավ նրանց և խնդրեց, որ չքնեն, սակայն չարն արդեն իր գործն արել էր: Բայց Հիսուսը արթուն էր, և փառք Նրան, որ Գեթսեմանի պարտեզում չբուլացավ ու չքնեց, որովհետև եթե Նա քներ, ապա այսօր մենք բոլորս դժոխքի բաժին կլինեինք: Նա չքնեց... և մենք Սուրբ Գրքում կարդում ենք հետևյալ հիանալի բառերը. «Ո՞վ է սա, որ ելել գալիս է Եղովմիցը. հանդերձները կարմրացած՝ Բօսրայից. սա՝ որ փառաւորուած է իր հագուստովը, և ծածանվում է իր շատ գօրոքյան մէջ: Ես, որ խօսում եմ արդարութիւնով, ես կարող եմ փրկելու: Ինչո՞ւ համար կարմիր է քո հագուստը, եւ քո հանդերձները՝ հնձան կոխողի հանդերձի պէս: Հնձանը ես մենակ եմ կոխել եւ ժողովուրդներից մեկը չ'կար ինձ հետ. եւ ես կոխեցի նորանց իմ բարկութիւնովը, եւ ոտնահարեցի իմ սրտմտութիւնովը, եւ նորանց արիւնը իմ հանդերձներովը տուաւ եւ իմ բոլոր զգեստները ներկեցի: Որովհետեւ վրէժխնդրութեան օր

կար իմ սրտումը, եւ իմ փրկուածների տարին եկել էր: Եւ ես նայեցի, բայց օգնող չ'կար, եւ ակնկառոյց մտիկ տուի, բայց ձեռք բռնող չ'կար. եւ ինձ օգնեց իմ բազուկը, եւ իմ բարկութիւնն էր ինձ ձեռք բռնողը» (Ես.63:1-5): Նա զարմանում է, որ օգնող չկար: Չկար, որովհետև նրանք քնած էին:

Երկու պատճառ կա, որի հետևանքով մենք անօրենից պարտվում ենք կամ անընդհատ դժվարում ենք մույն տեղում: *Առաջին պատճառը՝* մեր հոգին անդամալույծ է. այդ դեպքում մենք ամեն ինչ տեսնում ենք, ամեն բան հասկանում ենք, սակայն ուժ չունենք, որպեսզի շտկվենք: Այդպիսի դեպքերում մենք պետք է գտնենք չորս հավատարիմ բարեկամների, ինչպես այն անդամալույծը, որին պատգարակով բերեցին, երդիկը քանդեցին և այնտեղից իջեցրին Հիսուսի առաջ: Այդ բարեկամները կարող են լինել երեցը, պատասխանատուն, հովիվը... ովքեր քեզ հետ կադրթեն քո վիճակի համար և քեզ օգնական կլինեն քո պայքարում: *Երկրորդ պատճառը* քունն է: Երբ մենք քնած ենք, մենք երբեք չենք հասկանում, թե մեզ հետ ինչ է կատարվում:

Քնի երրորդ վտանգը արժեքների կորուստն է, երբ մենք, քնած լինելով, չենք նկատում որոշ բաներ, ինչպես չնկատեցին տաաը կույսերից հինգը: Եթե նրանք քնած չլինեին՝ կնկատեին, որ յուրը պակասում է, և ժամանակին կհոգային այդ հարցը,

սակայն նրանք այդ բանը տեսան միայն փեսայի գալուստի ավետիսից հետո: Կամ օրինակ բերենք Սամուելին, որ հանգիստ քնած էր Դավիթի գրկում և բոլորովին չէր նկատում, թե ինչպես է թշնամին գողանում իր գործընկերները:

Բարեկամներս, անօրենի գողացածը թվում է չնչին բան, բայց հետագայում պարզվում է, որ մենք կանգնած ենք մեծ խնդրի առաջ:

Չորրորդ վտանգը մեր սրտերում աննկատ չարության սերմանումն է:

«Մի ուրիշ առակ նորանց առաջին դրառ էլ ասեց. Երկնքի արքայությունը նմանուեցավ մի մարդի, որ իր արտումը բարի սերմ ցանեց: Եւ մարդիկը քնելիս, նորա թշնամին եկաւ եւ ցորենի մէջ որոմներ ցանեց եւ զմաց» (Մատթ. 13:24-25): Այս աշխարհում սատանան իր սերմն է ցանում, Հիսուսն՝ Իր սերմերը, մարդիկ՝ իրենց սերմերը... մենք չենք կարող փակել բոլորի բերանները, բայց մենք կարող ենք փակել մեր սրտերը: Եվ դա հնարավոր է միայն այն դեպքում, եթե ես քնած չեմ: Գիտեք, մեզմից շատերն են հոգևորապես վիրավոր ու խոցված, որովհետև երբ մենք քնած ենք եղել, պարզամտորեն ընդունել ենք այն սերմերը որը անօրենն է ցանել:

Եվ վերջապես, **հինգերորդ վտանգը.** «Եւ կ'լինի, ինչպէս որ սովածը երազ է տեսնում, թէ ուտում է, եւ վեր է կենում տեսնում, որ փորը դատարկ է, եւ ինչպէս որ ծարաւն է երազ տես-

նում, թէ խմում է, եւ զարթնում է տեսնում, թէ նուաղած է եւ սիրտը պապակվում է, այդպէս է լինելու բոլոր ազգերի բազմութիւնը, որ պատերազմի են դուրս գալիս Միօն սարի դէմ» (Ես. 29:8): Սոված մարդը երազում տեսնում է շքեղ սեղան, որից նա օգտվում է, սակայն արթնանալուց հետո պարզվում է, որ դա երազ է: Ինքնագնահատանքի խաբկանք. մարդուն թվում է, թե իր հոգևոր վիճակը լավ է, սակայն երբ արթնանում է քնից, տեսնում է, որ ինքը խաբված է: Հայտնության գրքի 3-րդ գլխի 14 խոսքից գրված է. «Եւ Լաւողիկէի եկեղեցու հրեշտակին գրիր... Որովհետեւ ասում ես, թէ Ես հաբուստ եմ եւ մեծացայ, եւ ոչ մի բանի կարօտ չեմ. բայց չ'գիտես թէ դու թշուառ, եւ ողորմելի, եւ աղքատ, եւ կոյր, եւ մերկ ես»: Պարզվում է՝ սա հոգևոր երազ է: Իրական վիճակն այն է, որ նա մերկ է թշվառ և ողորմելի: Խեղված ինքնարժեքում:

Մենք այսօր ապրում ենք սարսափելի ստության ժամանակներում, երբ սուտ վարդապետները սերմանում են ստություն, և այն ընդունվում է որպես բանական անխարդախ կաթ, սուտ հրաշքներն ընդունվում են որպես ճշմարիտ:

Բարեկամներս, եթե դուք այսօր ձեզ տեսաք իմ նշած այս երևույթների մեջ, արթնացե՛ք: Արթնացե՛ք, քանի դեռ ուշ չէ, որովհետև դուք մահվան եր գնում:

Լեոնիդ Կիրոզյոն

ՀԱՎԱՏԱ ԵՎ ԱՂՈԹԻՐ, ԵՎ ԿՏԵՍՆԵՍ ԱՍՏԾՈՒ ՓԱՌԶԸ

Մեր ամուսնության առաջին տասներկու տարին պայքար էր երեխա ունենալու համար: Ամուսնությունից երեք տարի անց վիրահատվեցի, որի պատճառով էլ ավելի բարդացավ երեխա ունենալու հնարավորությունը: Նշեմ, որ նախքան վիրահատվելս մոտ երկու լիտր արյուն էր լցվել որովայնս, սակայն Տերս ինձ կյանք շնորհեց, և ես ողջ մնացի:

Եղանք շատ բժիշկների մոտ, սակայն մեր բոլոր ջանքերն ապարդյուն էին: Դիմեցինք Երևանում հայտնի մի բժշկի, որի մասնավոր կլինիկան զինված էր գիտության ամենավերջին սարքավորումներով: Երկարատև ստուգումներից և բուժումներից հետո եկան այն եզրակացության, որ ինձ միայն լսալարասկոպիկ վիրահատությունը կօգնի: Սակայն երբ հարցրվիրահատությանը հասավ, հրաժարվեցին ինձ վիրահատելուց, որովհետև նախկինում արված վիրահատությունն այնպիսի հետևանքներ էր բողել, որ եթե ինձ վիրահատեին, հնարավոր է՝ ես ընդհանրապես երեխա չունենայի:

Տուն վերադարձանք հուսալքված: Բժիշկների հետ կապված մեր բոլոր հույսերը հողս ցնդեցին: Բայց, չնա-

յած այդ ամենին, մենք մեծ հույս ունեինք, որը հիմնված է ամենակարող Աստծու վրա: Մենք վերջնական պատասխանն սպասում էինք մեր Տեր Աստծուց:

Անցավ մի քանի տարի: Որոշեցինք նորից դիմել բժշկի, այս անգամ՝ արհեստական ճանապարհով երեխա ունենալու համար: Երկար ստուգումներից հետո նրանք նույնպես եկան այն եզրակացության, որ առանց լսալարասկոպիկ վիրահատության անհնար է ինձ որևէ բանով օգնել:

Այս ընթացքում ես անընդհատ աղոթում էի ու ասում. «Տե՛ր Աստված, եթե Քո կամքն ու ողորմությունը չլինի, ոչ մի բժշկական միջամտություն ինձ չի օգնի, իսկ եթե Քո կամքն է, որ ես երեխա ունենամ, խնդրում եմ, Տե՛ր, տո՛ւր առանց բժշկական միջամտության, որպեսզի բոլորը տեսնեն, որ Դու ես տվել, և ողջ փառքը միայն Քեզ տրվի»:

Մայիս, 2018թ., N 5 (100)

Այս տարիների ընթացքում մեր եկեղեցին անընդհատ աղոթել է մեր հոգսի լուծման համար: 2017թ. սկսեցի սաստիկ տրտմել, այլևս ոչնչով չէի ուրախանում, շատ էի լալիս, որովհետև մարդկային բոլոր ուժերս սպառվել էին: Ու հենց այդ ժամանակ (եղբայրներն այդ մասին հետո վկայեցին) մեր եղբայրները ծածուկ հոգս են վերցնում և աղոթում մեզ համար: Աղոթքն անպատասխան չի մնում:

Կարճ ժամանակ չանցած ես իմանում եմ, որ երեխայի եմ սպասում:

Փառք Հիսուսիս, Աստված աղոթք լսող ու պատասխանող Աստված է,

միայն հավատալ է պետք:

Որոշ ժամանակ անց գնացի կոնսուլտացիայի, անվտանգության համար ինձ որոշ դեղեր նշանակեցին, բայց ամուսինս չթողեց, որ ընդունեմ, ասաց. «Տերը տվել է, Տերն էլ կպահի»: Հղիության ողջ ընթացքում ես ինձ շատ լավ եմ զգացել: Բալիկս բարեհաջող ծնվեց: Հիմա նա վեց ամսական է:

Սիրելի՛ ընթերցող, խնդրում եմ հավատա՛ և աղոթի՛ր, և Աստծու փառքը կտեսնես:

Արսինե քույր, ք. Վանաձոր

ՊԱՅԱԿԱԶՈՐ

Գնացքը կարծես թե դժկամությամբ կանգնեց մութ ու ցուրտ կիսակայարանում: Վերան գնացքից դուրս եկավ թե չէ, գնացքի դռները փակվեցին, ու այն անմիջապես հեռացավ: Վերան շուրջը նայեց և տեսավ, որ ոչ ոք չկա շրջապատում: Դա այդ օրվա վերջին գնացքն էր, մինչև առավոտ այլևս գնացք չէր լինելու: Տափաստանի ձյունախառն քամին ուզում էր սողոսկել նրա վերարկուից ներս: Վերան արդեն փոշմանել էր, որ այդ ուշ ժամին որոշել էր այցելել հիվանդ ընկերուհուն, սակայն այլ ազատ ժամանակ նա

չունեիր: Բացի դրանից, Վերան չէր սպասում, որ կհայտնվի այդպիսի իրավիճակում: Անցյալ անգամ, երբ նա այցելել էր ընկերուհուն, ամառ էր. մարդիկ կային, տրանսպորտ էր գործում, իսկ հիմա՝ ոչ մի կենդանի չունի: Ի՞նչ անել. եթե այդտեղ մինչև առավոտ մնա, կցրտահարվի: Միայն մի ելք է մնում՝ ոտքով գնալ մինչև գյուղ:

Վերան հուսահատ դիմեց Նրան, Ով ամեն տեղ է և լսում է մեզ. «Տե՛ր, Դու Ինքդ ես տեսնում, թե ինչ իրավիճակում եմ ես հայտնվել. ես վախենում եմ: Խնդրում եմ, օգնի՛ր

հաղթահարել վախս, զորացրո՛ւ ինձ, որ կարողանամ այս ծանր կիրճնեությունը հաղթահարել: Ինձ Հոգով զորացրո՛ւ և ուղեկի՛ց եղի՛ր մինչև գյուղ: Պահի՛ր ճանապարհս փորձանքներից: Ես շատ ուրախ եմ, որ մենակ չեմ այստեղ, Դու ինձ հետ ես: Այդ միտքն ինձ ուժ ու համարձակություն է տալիս: Շնորհակալ եմ, որ լսում ես ինձ, ես հավատում եմ Զեզո:

Վերան զորացավ, աղոթքը նրան ուժ տվեց, և նա ճամփա ընկավ: Աչքը գետնից կտրելով՝ նայեց դեպի գյուղի կողմը. ի՛նչ ուրախություն՝ նա կրակներ տեսավ. մարդիկ ճամփին կանգնած ծխում էին: «Շնորհակալ եմ, Տեր Աստված, որ ինձ ուղեկից ես տալիս», - մտքում Տիրոջն իր գոհությունը հայտնեց Վերան:

- Է՛յ, խնդրում եմ սպասե՛ք ինձ, - կանչեց նա՝ քայլերին արագություն հաղորդելով:

Ուղեկիցները շարունակում էին կանգնած ծխել: Երբեմն կրակներն անհետանում էին, սակայն նորից հայտնվում էին: Վերան համոզված էր, որ մարդիկ իր ձայնը լսել են և կանգնած իրեն են սպասում: Երբ արդեն մոտեցավ, զարմանքից քար կտրեց. մարդիկ չկային, նրան դիմավորում էր մի խոշոր հովվաշուն: «Լավ է՝ գոնե շուն է,- ուրախացավ նա,- միգուցե ճանապարհը ցույց կտա»: Վերան ձեռքով խփեց ոտքին ու կանչեց շանը. «Ինձ մո՛տ»: Սակայն շունն անտարբեր էր նրա կանչին: «Ժսկ ո՞ւր են ինձ սպասողները»: Հանկարծ անտառից հայտնվեցին էլի մի քանի շուն: Վերան կարծես զգուշացավ. «Նրանք իրենց տարօրինակ են պահում... Օ՛, Տեր իմ, դրանք գայլեր են», - կարկամեց Վերան: Նա կտրուկ կանգ առավ, ասես հանդիպել էր խոչընդոտի: Սարսափը պատել էր աղջկան: Նա վախից չոած աչքերով նայում էր առաջնորդ գայլին՝ սպասելով ոհմակի հարձակմանը: Ուղեղն անջատվել էր, միայն սիրտն էր աշխատում, որ պատրաստ էր դուրս բռնել կրծքից: Մի քանի րոպե անցավ, սակայն գայլերը քարացած նայում էին իրենց գերուն:

Գազանները չէին հարձակվում, սակայն վտանգը դեռ առկա էր: Կամաց-կամաց Վերան սկսեց մտածել: Ու ոչ մի լավ բան չէր անցնում նրա մտքով: Իրական մահվան վտանգի

առաջ կանգնած՝ նա մի քանի թույլի ընթացքում անկողմնակալ դատավորի նման գնահատական տվեց իր ապրած քրիստոնեական կյանքի ընթացքում գործած մեղքերին: Դրանք խնդիրներ էին, սնապարծություն, դյուրագոգություն և Տիրոջը տանող ճանապարհին խոչընդոտող զանազան տագնապներ: Հպարտության ու սնապարծության մնացորդների հետ նա ունայն պայքար էր մղում, որովհետև ոչ մի կերպ չէր կարողանում ազատվել դրանցից: Մերձավորների նկատմամբ դարձել էր անտարբեր: Սիրտն ամբողջովին տարված էր կենցաղային խնդիրներով: Սակայն այդ պահին միտքը եկավ Քրիստոսի պատվիրաններից մեկը. «Դուք եք երկրի աղը...»: Մի՞թե եկել է ժամանակն իրեն դեն նետելու և մարդկանց ոտքի կոխան լինելու: Սակայն չէ՞ որ նա իր տկար վիճակով էլ ինչ-որ կերպ շրջապատում համ էր տալիս... ասեմք հենց այդ պատճառով էր, որ հայտնվել էր այդ իրավիճակում: Առաջ նա այդպիսի անբարենպաստ եղանակի և այդքան ուշ ժամի երբեք չէր գնա ինչ-որ մեկին այցելելու... Այս բոլոր մտքերը Վերայի մտքով անցան բառացիորեն մի քանի թույլի ընթացքում:

- Բայց ինչո՞ւ նրանք չեն հարձակվում ինձ վրա,- մի թույլ հույսով հարցրեց նա ինքն իրեն,- ի՞նչ է, նրանք կո՞ւշտ են, կամ գուցե ես նրանց դուր չե՞մ գալիս: Նրանք կար-

ծես սովորական գայլեր չլինեն, բոլորովին թշնամություն չեն դրսևորում:

Առաջնորդ գայլը վեր կացավ, թեքվեց դեպի գյուղն ու սկսեց կամաց քայլել այդ ուղղությամբ: Վերան մի հայացք նետեց մյուս գայլերի ուղղությամբ. նրանք բոլորն էլ ոտքի էին կանգնել, սակայն իրեն էին նայում և ոչ մի քայլ չէին անում: Այդ ժամանակ նա հասկացավ, որ ինքը պետք է շարժվի. սկզբում դանդաղ ու անվստահ, հետո արդեն հաստատուն քայլերով հետևեց առաջնորդ գայլին:

Փոփոխակի նրա սրտին տիրում էին վախն ու սարսափը, իսկ երբեմն էլ մի բարակ թելի նման՝ փրկության հրաշալի հույսը: Եվ երբ վերջապես միտքը բացվեց, նա իր աղոթքն ուղղեց Տիրոջը. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ կասկածներիս համար, չե՞ որ ես արդեն Քեզ դիմել էի օգնության խնդրանքով, սակայն լիարժեք չէի վստահում Քեզ: Դու ինձ ուղեկցելու համար ոչ սովորական պահակախումբ էիր ուղարկել, որին ես պատրաստ չէի: Ների՛ր

ինձ»,- շնջաց նա՝ շարունակելով քայլել գայլերով շրջապատված:

Քսանմեկ տարեկան Վերան մի քանի լուպեում դարձավ հասուն՝ ինչ-որ տեղ հեռվում թողնելով երիտասարդին հատուկ անմտությունն ու քեթևամտությունը: Այդ ոչ ստանդարտ, շոկային վիճակը նրա կյանքը բաժանեց երկու մասի՝ մինչ այդ և դրանից հետո:

Թե ինչպես երևաց գյուղը՝ նա նույնիսկ չնկատեց, լսվեցին շների հաչոցները: Արդեն խոր գիշեր էր, ոչ մի լույս չէր երևում, բոլորը քնած էին: Չհասած առաջին տներից՝ գայլերը

խմբվեցին և, իրենց «գերուն» թողնելով, քեթև վազքով մտան մոտակա անտառը:

«Շնորհակալ եմ պահակախմբի համար, Տե՛ր, Դու իսկապես ինձ ևս մեկ անգամ կյանք պարգևեցիր: Ոչ բոլորը կհավատան ինձ հետ կատարվածին: Տե՛ր, ես արժանի չեմ Քո ողորմությանը: Տե՛ր, օգնի՛ր ինձ հիմա ապրել միայն Քեզ համար», - շնջաց Վերան: Նրա այտերից հոսում էին ուրախության և շնորհակալության արցունքները:

Վլադիսլավ Իոսիկ, «Նաշի դնի» p.2327

ՀԱՎԱՏԱՑՅԱԼԻ ՆԵՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԹԱՔՆՎԱԾ ՕՐՆՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ԵՆ

Բենիամին Հովսեփ Ակիբան՝ համբավավոր եբրայեցի վարդապետը, մ.թ. 135թ. Հռոմեական կայսրության դեմ հրեական հեղափոխության ժամանակ ապստամբության առաջնորդների հետ համագործակցելով՝ իր վրա է հրավիրում գործող կառավարության լուրջ կասկածն ու մեծ ուշադրությունը: Երկրում գոյություն ունեցող անտանելի հալածանքների պատճառով Բենիամին Ակիբան հարկադրված էր իր հայրենիքից

հեռանալու և անապատների մեջ թափառելու: Իր թափառական կյանքի ընթացքում նա իր հետ ունեւր միայն մի աքաղաղ, որ ամեն առավոտ իրեն արթնացնում էր, մի ավանակ, որի վրա հեծնում էր, և լապտեր, որ գործածում էր գիշերը՝ Սուրբ Գիորքն ուսումնասիրելու նպատակով: Մի երեկո, շատ հոգնած լինելով, վարդապետը մոտակա գյուղն է մտնում և գիշերելու տեղ խնդրում, բայց բոլոր գյուղացիները մերժում են նրան,

Մայիս, 2018թ., N 5 (100)

ուստի նա ստիպված է լինում մոտակա հորի մեջ ապաստանելու:

Վարդապետն ավանակին անտառի մի ծառից է կապում, իսկ աքաղաղին քիչ հեռու մի հարմար տեղ է կանգնեցնում: Հետո նա վառում է լապտերը, մտնում է հորի մեջ և սկսում Աստվածաշունչ կարդալ, բայց հազիվ էր մի գլուխ կարդացել, երբ մրրիկը հանգցնում է լապտերը: Նա աղոթք է անում և պատրաստվում քնել, բայց հազիվ էր աչքերը փակել, երբ գայլի ոտնաձայն է լսում: Գայլը, մոտենալով աքաղաղին, ուտում է նրան: Շատ չանցած մռնչացող առյուծի ձայն է լսվում: Վերջինս, մոտենալով ավանակին, հոշոտում է նրան: Դժբախտ վարդապետն, այս սարսափելի դեպքերից զարհուրած, այլևս չի քնում: Առավոտյան հորից դուրս գալով՝ նա ցանկանում է որևէ

գյուղացուց վարձով ձի կամ ավանակ վերցնել, բայց պատահական անցորդից իմանում է, որ մի մեծ ավազակախումբ է սարից իջել, գյուղը թալանել, բոլորին կոտորել ու հեռացել: Վարդապետն Աստծուն շնորհակալություն է հայտնում և ասում. «Եթե գյուղի կարծրասիրտ ժողովուրդը չզլանար ինձ տեղ տալ, այս գիշեր ես էլ գյուղացիների չարաղետ վիճակին ենթարկված պիտի լինեի: Եթե նախախնամության հրաշալի մրրիկը կանքեղս մարած չլիներ, գազանները կամ ավազակները, դրա լույսը նշմարելով, ինձ էլ սպանած պիտի լինեին: Եվ եթե իմ երկու անասուն ընկերները նախապես հոշոտված չլիներին՝ նրանց ձայնից ավազակներն անշուշտ պիտի գտնեին իմ թաքստոցը և ինձ էլ սպանած պիտի լինեին»:

«Յուրեր նախնեաց հավաքքէն» գրքից

Տե՛ր Հիսուս,

Հոգուս խորհրդին

Միտքս ու սիրտս թե որ միանան,

Միաբան դառնան, միասին գործեն,

Ասրծու փառքը նրանք կհասկանան

Եվ սուրբ կմնան:

Երրորդության պես թե որ մեկ դառնան,

Սրբության ուղով նրանք ընթանան՝

Միաբան հոգով, սրտով ու մտքով,

Իմացե՛ք, իրոք երկինք կզնան:

ԿԱՍՈՒՐՋՆԵՐ ԿԱՌՈՒՅՈՂԸ

Յարակից ֆերմաներում ապրող երկու եղբայր, որ քառասուն տարի հաշտ ու համերաշխ ապրել էին կողք-կողքի, մի օր վիճում են իրար հետ: Դա նրանց առաջին լուրջ ընդհարումն էր:

Արդյունքում խզվում է նրանց երկարամյա բարեկամությունը: Վեճը ծագել էր մի չնչին թյուրիմացությունից, որն աճելով դարձել էր մեծ խնդիր, իսկ հետո պայթել, շաղխվել վիրավորող դառը խոսքերով, ինչին էլ հաջորդել էին լուրջան շաբաթները:

Մի առավոտ եղբայրներից մեծի դուռը թակում են: Դռան առաջ մի մարդ է կանգնած լինում, ձեռքին՝ հյուսնի աշխատանքային գործիքների տուփը:

– Ես մի քանի օրվա աշխատանք եմ փնտրում,- ասում է անծանոթը,- դուք մանր-մուկ գործեր չունե՞ք, որ կարողանամ նորոգել, օգնել ձեզ:

– Այո՛, ասում է ավագ եղբայրը,- ես քեզ աշխատանք կտամ: Նայի՛ր իմ ֆերմայի ծայրի այն ձորակին: Դրա մյուս կողմում իմ հարևանն է, այսինքն՝ իմ կրտսեր եղբայրն է

ապրում: Անցյալ ամիս մենք լուրջ վիճեցինք: Դրանից հետո նա փորել է գետի ամբարտակն ու այդ ձորակն առաջացրել մեր միջև: Գիտեմ, նա այդ բանն արել է ինձ բարկացնելու համար: Բայց ես նրան դաս կտամ: Տեսնու՞մ ես այն գերանների կույտը: Ուզում եմ, որ 8 ոտնաչափ բարձրությամբ մի ցանկապատ կառուցես, որպեսզի այլևս ո՛չ նրա դեմքը տեսնեմ, ո՛չ էլ նրա հողամասը:

– Այո՛, հասկացա՛,- ասում է վարպետը,- ես անմիջապես կանցնեմ գործի: Վստահ եմ՝ քեզ դուր կգա:

Ավագ եղբայրը գործով պետք է քաղաք գնար, հետևաբար նրան տալիս է անհրաժեշտ պարագաներն ու հեռանում: Յյունը ողջ օրը քրտնաջան աշխատում է: Մայրամուտին, երբ ֆերմերը տուն է վերադառնում, հյուսնը նոր-նոր է գործն ավարտած լինում:

Ֆերմերը զարմանքից քարանում է. ֆերմայի ծայրին ոչ մի ցանկապատ էլ չկար:

Փոխարենը մի կամուրջ էր կանգնած... որ ձգվում էր ձորակի

մի ափից մյուսը: Հրաշալի մի ձեռագործ: Իսկ հարևանը՝ կրտսեր եղբայրը, ձեռքերը պարզած դեպի իրեն է վազում:

– Ինչ մեծ սրտի տեր մարդ ես, որ այս կամուրջն ես կառուցել տվել իմ բոլոր խոսքերից ու արարքներից հետո, – ասում է կրտսերը՝ մեծ եղբորը փարվելով:

Ետ շրջվելով՝ Նրանք տեսնում են, որ փայտագործը ուսին է դնում իր գործիքների տուփը, որպեսզի հեռանա:

– Ո՛հ, սպասիր: Մի քանի օր էլ մնա:

Դեռ բազում գործեր կան, որ պետք է անես, – կանչում է ավագ եղբայրը:

– Հաճույքով կմնայի, – ասում է հյուսնը, – բայց դեռ շատ կամուրջներ պիտի կառուցեմ:

***Սիրելիներ, ցանկապատեն-
րի փոխարեն կամուրջներ կա-
ռուցենք, ատելության փոխա-
րեն՝ սեր, ու հակառակություն-
ների փոխարեն հաշտություն
քարոզենք: Այսօր մարդիկ նմա-
նատիպ կամուրջների ու կա-
մուրջ կառուցողների կարիք
ունեն:***

* * *

ՊԱՐՏԱՄՈՒՐ ՀԱԿԸ

Պատերազմի ժամանակ ռուսական բանակում մի զինվոր կար, որ խիստ շատ պարտք ուներ և դրա պատճառով շատ էր տառապում: Մի օր նա թուղթ է վերցնում, վրան մեկիկ-մեկիկ գրում է իր բոլոր պարտքերը և տակն էլ ավելացնում է. «Ես հիմա զինվոր եմ, այսչափ պարտքը ո՞վ պիտի վճարի»: Երբ թուղթը ձեռքին նստած մտախոզվում էր, քունը տանում է և քնում է: Քնի մեջ ձեռքերը թուլանում են, և թուղթը գետնին է ընկնում: Նույն ժամանակ Նիկոլայ կայսրը պտտում էր բանակի մեջ և տեսնում է քնած զինվորին ու գետնին ընկած թուղթը: Կայսրը

վերցնում է թուղթը, կարդում այն ու, խղճալով զինվորին, թղթի տակ մի նախադասություն է ավելացնում և հեռանում: Երբ զինվորն արթնանում է և թուղթը կարդում, ուրախությունից վեր է ցատկում: Այնտեղ գրված էր. «Այդչափ պարտքը Նիկոլայ կայսրը պիտի վճարի»: Հաջորդ օրը ողջ պարտքը վճարված էր:

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն էլ վճարեց մեր ամբողջ պարտքը, պարգապես հավատալ է պետք: Կող. 2.14-ում գրված է. «Ու հրամաններով հաստատված պարտամորիակը, որ մեզ հակառակ էր, ջնջեց, մեջտեղից վերցրեց ու խաչափայտի վրա գամեց»:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախար Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին հովհաննես 3:16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միակերպ Որդուն տվեց, որ ով Նրան հաճախու չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Ջեյրում	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ասատուր
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Ջաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավիդյան Վաղերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38,	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովոյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջանգելուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոյիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

«Բարի Լուր» ամսաթերթի այս տարվա՝ 2018թ. մայիս ամսվա թողարկումը հոբելյանական 100-րդ համարն է: «Բարի Լուր» ամսաթերթը տպագրվում է 2009թ.-ից: Խնդրում ենք աջակցել ամսաթերթին ձեր աղոթքներով և հոգևոր նյութեր տրամադրելով:

Խմբագրություն

Ապրիլի 14-ին Գերմանիայի Ուլմեն քաղաքում տեղի ունեցավ Եվրոպայում բնակվող մեր հայ հավատացյալ եղբայրների հերթական համաժողովը: Համաժողովի թեման էր Գաղ. 1:10 խոսքը. «Զանգի հիմա մարդի՞կ կը հաճեցնեմ, քէ՞զ Աստուած, կամ մարդո՞ց հաճելի ըլլալ կը փնտռեմ, քանզի եթէ ես տակաւին մարդոց հաճելի ըլլայի, այ Զրիստոսի ծառայ չէի ըլլար»:

Համաժողովն անցավ Ասրծու ներկայության մեջ: Եղբայրները հորդորում էին առափիկ հաճելի լինել Ասրծուն և ծառայել մեր հայ ժողովրդի փրկության համար: